

Формування правових знань студентів при вивченні навчальної дисципліни « правознавство»

Т.А. КОЛЯДА, канд.юрид.наук

Харківська національна академія міського господарства

На сучасному етапі розвитку суспільства держава висуває особливі вимоги до підготовки конкурентоспроможного фахівця: професіоналізм, компетентність, високий інтелектуальний рівень. Для задоволення цих вимог освітня система сприяє надбанню студентами глибоких та різнобічних знань, розвитку аналітичних здібностей і критичного мислення, розвитку здібностей самоаналізу та усвідомлення власних можливостей.

Процес формування правових знань повинен розвивати вміння та навички функціонування в правовому полі, що невіддільне від процесу мислення.

Включення дисципліни "Правознавство" в освітні стандарти не одного покоління покликане сприяти підготовці конкурентоспроможних фахівців.

Правові знання майбутніх фахівців слід розглядати у вигляді сукупності, що включає в себе: знання системи основних правових приписів, правильне розуміння і з'ясування їх змісту та значення; глибоку внутрішню повагу до права, законів, законності та правопорядку; вміння самостійно застосовувати правові знання на практиці, погоджувати свою повсякденну поведінку та практичну діяльність з отриманими правовими знаннями; міцний і стійкий правовий імунітет (несприятливість) до здійснення будь-яких порушень правових норм.

Отримання основ правових знань є планомірний, керований, організований, систематичний і цілеспрямований процес впливу на свідомість, психологію студентів, який запроваджено з метою формування в їх правосвідомості глибоких і стійких правових знань, переконань, потреб, цінностей, звичок правомірної поведінки.

Ефективний процес формування правових знань передбачає активну діяльність не тільки викладача, а й студентів. Разом з тим, поширена в дидактиці теза "передача знань" є не досить чіткою. Інформація, що надходить від викладача, студентами не засвоюється одночасно у вигляді знань і вмінь. На наш погляд прогалини, що виникають під час цього процесу, можна заповнити тільки якісною самостійною роботою студентів.

Результативність самостійної роботи залежить від багатьох складових, тому процес організації самостійної роботи повинен містити наступні структурні компоненти:

- мотиваційна - показ практичної значущості навчальної діяльності та праці;

- змістова - виділення дидактичних одиниць для самостійного вивчення, актуалізація вже наявних знань;

- процесуальна - підбір і визначення дій, що призводять до досягнення результатів;

- навчальна - педагогічно обгрунтована допомога викладача - конкретизація, постановка питань, консультації.

Планування самостійної роботи починається з розподілу відведених годин за розділами і темами дисципліни, визначення її форм і змісту. Робочою програмою дисципліни необхідно передбачати такі види позааудиторної самостійної роботи як : виконання домашніх практичних завдань; робота над термінами; виконання тестових завдань; рішення ситуаційних завдань; складання тематичних (по темі, розділу) кросвордів.